

VOORWOORD

Louvain-la-Neuve, Universiteitscampus UCLouvain.
Zondagavond 8 januari.

Een nevelige winterdag, wanneer het donkert vanaf vier uur in de namiddag. Louise zit eenzaam op haar kamertje, haar 'kot' op de campus van de universiteit waar ze sinds oktober van vorig jaar de cursussen volgt van het eerste jaar sociologie. Ze kijkt naar buiten over het Lac de Louvain-la-Neuve aan de Boulevard André Oleffe, waar enkele moedige wandelaars, goed ingeduffeld, de koude en de mistige valavond trotseren. Aan haar werktafel overloopt ze nog eens de lessen van de eerste twee maanden *bachelier en sciences humaines et sociales* (bachelor in humane en sociale wetenschappen), die ze gretig en met veel enthousiasme heeft verwerkt.

Mijmerend over het afgelopen jaar en over het afscheid van Jason, Christiaan en Sebastian, in de memorabele warme augustusnacht te Hauthem aan de Marollenkapel, beginnen de heimweegevoelens op te komen. Hoe zou het hen vergaan zijn? Louise neemt zich voor om een van de volgende dagen een mailtje te sturen. Jason, die aan de Leuvense universiteit bachelor in de fysica én in de wiskunde volgt, heeft de afgelopen maanden niets meer van zich laten horen, hij lijkt in rook te zijn opgegaan. Christiaan is naar de VS vertrokken om psychologie te gaan studeren aan de universiteit van Florida State, waar hij als getalenteerd atleet heel welkom is. Sebastian is terug naar zijn heimat in het VK vertrokken en heeft zich ingeschreven aan de Harpers Adams University in de afdeling *Agricultural Engineering*. Deze universiteit in Newport ligt niet zo ver af van zijn geboortestreek in de Malvern Hills.

Ondertussen dwalen haar gedachten af naar een jongen die ze pas heeft leren kennen op de campus: Renaud zit in het eerste jaar bachelor in de ingenieurswetenschappen. Louise denkt dat ze verliefd wordt, voor de eerste maal. Het voelt zo toch aan, die vlinders in de buik. Het was begin oktober op een terrasje aan de Cesec waar Louise tijdens de middag een broodje gezond zat te eten met een vriendin, na het morgencollege. Toen ze allebei even weg waren van hun tafeltje, zaten de plaatselijke mussen stoutmoedig aan hun eten te pikken en een knappe jongen was druk

bezig ze weg te jagen. Zo kruisten voor de eerste keer hun blikken. Blauwe ogen in blauwe ogen. Een jongen met lichtbruine haren en azuurblauwe ogen. Mediterraan. Papageno en Papagena. Mozart nabij. Een toverfluit die door de hoofden galmt en gevoelige snaren raakt.

"Je m'appelle Renaud, et toi?" (Ik heet Renaud, en jij?)

"Louise," stamelde Louise verschrikt, en bloosde. Voor het eerst in haar jonge leven voelde Louise iets raars door haar heen gaan en dat bracht haar in verwarring.

En die jongen was schijnbaar ook aan zijn proefstuk toe, maar herpakte zich snel: *"Tu viens souvent ici?"* (Kom je hier vaak?)

"Seulement quand je vois ici un beau garçon," (Alleen als ik hier een mooie jongen zie) grapte Louise, en daarmee was het ijs gebroken.

Enkele dagen daarna zag ze Renaud weer aan een tafeltje zitten in de Cesec, waar hij bewust was teruggekeerd om Louise te ontmoeten.

"Tu cherches compagnie?" (Zoek je gezelschap?) vroeg Louise toen ze daar eveneens toevallig bewust passeerde.

"Volontiers!" (Graag) riep hij, en bood haar een drankje aan.

De hele namiddag spendeerden ze samen en wandelden rond het meer van Louvain-la-Neuve. Zo leerde ze Renaud kennen als een intelligente jongen met passie voor wetenschap en techniek, die met zijn kennis later uitvindingen wil gaan doen. Hij droomt van ruimtevaart en *spaceships* en is grote fan van de feuilletons van Star Trek. Hij heeft ook een fantastisch idee om een ruimtelift te bouwen tot in de stratosfeer van waaruit ruimteschepen kunnen vertrekken zonder zware stuwaketten te moeten gebruiken om aan de aantrekking van de aarde te kunnen ontsnappen. Toen hij vernam dat de vader van Louise prof is in de theoretische natuurkunde en in de kosmologie, kon zijn enthousiasme niet op. Louise was eveneens fier dat ze aan haar vader kon gaan vertellen dat ze een jongen had ontmoet die heel waarschijnlijk bij hem in de smaak zou vallen. En zo vormden ze een pril koppel.

Ondertussen, op haar kamertje van de campus, is het buiten donker geworden en begint haar maag te knorren. In het kleine keukentje haalt ze een pizza uit de ijskast die ze klaar maakt in de microgolf. Een half flesje Toscane rosso staat nog geopend en afwachtend om de geurige pizza te begeleiden. Het is Renaud die Louise heeft laten genieten van een glaasje rode wijn. De geneugten van de Latijnse cultuur. Bacchus gezeten op zijn eiken ton.

terug te dringen. Zo'n vrijgevigheid zie ik Russische rijken niet nadoen."

Hij negeert ook dit laatste. En dan slingert de Huik Louise weer de onmetelijke kosmos in, naar een plaats in een uitgestrekt oerwoud van bronsgroene eiken, waar een grote marmeren tempel oprijst die het sterrenlicht weerkaatst in regenboogkleuren. In de megaron, omgeven door Dorische zuilenrijen, ontwaart men een fontein, versierd met bronzen koppen van dieren, waaruit helder water in verschillende stralen naar boven spuit en terug opgevangen wordt in een rozegekleurde marmeren bassin.

Louise ontwaart drie vrouwelijke silhouetten, Urd in azuurblauw kleeid gehuld, Werdani in een goudkleurig gewaad en Skuld in karmijnrood. In stenen urnen vangen zij het water van de fontein op, waarmee ze de eeuwige boom aan de rand van een grot, vlakbij de tempel, dagelijks gaan besprenkelen. De eeuwige boom geeft hen de wijsheid om verleden, heden en toekomst te zien. Urd kijkt in het verleden dat het heden bepaalt, waar Werdani inzicht in krijgt. Runen worden gekerfd in kleitabletten die Skuld inzicht geven om de mogelijke uitkomsten in de toekomst te zien.

"Ontwaar de toekomst van de aarde," orakelt de Huik.

Angstig volgt Louise de bewegingen van Skuld, die bedreven tekens kerft in kleitabletten. De runen komen tot leven door de magische handelingen van de Huik en verschijnen in een hologram aan de ogen van Louise.

Het eerste beeld dat opduikt is dat van hongerende kinderen, uitgemergeld, met waterhoofd en doffe ogen. In een vluchtelingenkamp zitten vrouwen, ouderlingen, kinderen en baby's samengeplakt bij elkaar in een verzengende hitte, de lippen uitgedroogd door de ontbering en het gebrek aan voldoende water. De mannen voeren een strijd tussen stammen die despoten dienen.

Dan verplaatst het holografische beeld zich naar een oogverblindend paleis omringd met Louvrelijkende lusttuinen, waarin gesluisde vrouwen voortschrijden, behangen met gouden sieraden en met diamanten bezette zilveren diademen, mooi gemaquilleerde ogen en gekleurde lange vingernagels. Een keizerlijke despoot, omringd door een tweetal courtisanes, geniet van zijn single malt whisky van een goed en duur jaar, aan de rand van een zwembad met stenen Claus Sluter-beeldhouwwerken verfraaid, terwijl hij zijn generaals in audiëntie ontvangt. Op hun verzoek ondertekent hij achteloos een bestelling van extra oorlogsmateriaal met zijn gouden pen. Een tweede document wordt hem aan-